

РЕШЕНИЕ

№ 10061

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **164** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на В. В. Н. срещу решение № 3993 от 04.11.2025 г. по НАХД
№ 11641/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 133-ти
състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 11010525, издаден от СДВР, с който
за нарушение на чл. 21, ал. 1 Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено
административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182,
ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Твърди се в жалбата, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на
материалния закон. Поддържа се в жалбата, че в ЕФ не е посочен собственика на превозното
средство, съобразно действащата редакция на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, а е посочен касатора, който е
ползвател. Сочи се, че съдът погрешно се е фокусирал върху това дали нарушението на
изискванията на формата на ЕФ ограничава или не ограничава правото на защита на касатора. На
следващо място се твърди, че съдът неправилно е приел за неоснователно възражението в
жалбата, че наказващият орган е допуснал грешка по приложението на материалния закон при
определяне на размера на наложеното наказание, доколкото се касае за две различни нарушения –
едното по чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, а другото по чл. 182, ал. 2, т. 2 ЗДвП, което изключва
налагането на глоба при повторност. Предвид горното искането към съда е да се отмени изцяло
решението на районния съд, а в условията на евентуалност се иска изменение на ЕФ като

наказанието глоба се намали от 100 лева на 50 лева. Претендират се разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в представен по делото писмен отговор от юрк. С. М. излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XVIII Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Районният съд, въз основа на представените по делото доказателства, е приел за установено, че на 28.06.2025 г., в 11:07 ч. лек автомобил „С. Легаци 2,5 и А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , се е движил в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като до № 164 е била измерена скорост на движение на автомобила 72 км/ч, като след приспаднат толеранс от 3 км/ч, е приета скорост от 69 км/ч, при максимално разрешена скорост 50 км/ч, валидна за населено място. Скоростта била измерена с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационните номера и комуникации тип Кордон М2, серия № МД 1192.28.06.2025 г. С административната преписка е представен протокол от 28.06.2025 г. за използване на АТСС по смисъла на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, което техническото средство - видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения е с вградено разпознаване на регистрационните номера и със срок на валидност на одобряването 13.06.2027 г. Въз основа на така посочените данни бил издаден ЕФ, серия К № 11010525, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна районният съд е достигнал до извод, че ЕФ отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, както и че описаното в него нарушение е безспорно доказано и извършено в условията на повторност. Районният съд е изложил съображения за правилност на дадената в ЕФ правна квалификация на нарушението и следващото се за него административно наказание, отчитайки обстоятелството, че същото било извършено в условията на повторност.

По тези съображения, подробно мотивирани, обжалваният ЕФ е потвърден от районния съд.

От правна страна районният съд е приел, че обжалваният ЕФ е издаден от компетентен орган, както и че формално отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Обосновал е извод, че непосочването в ЕФ на собственика на МПС не ограничава правото на защита на жалбоподателя, доколкото същият е абсолютно наясно с това обстоятелство. Изложил е доводи, че нарушението е установено от видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационните номера и комуникации, която не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение. Приел е че от представената снимка към процесния ЕФ, измерената скорост на

движение на автомобила е била 72 км/ч, в който случай допустимата грешка при измерването е +/- 3 км/ч, поради което правилно в ЕФ е отразена скорост от 69 км/ч., която е била съобразявана при преценка дали е превишена максимално разрешената такава. Позовал се е на приложимата към датата на нарушението разпоредба на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, съгласно която ЕФ по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 ЗДвП. Извел е извод, че нормата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП следва да се тълкува във връзка с тази на чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП, която урежда алтернативност в субекта на отговорността (собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство), както и че това тълкуване е съобразено и с целта на регламентираната в закона процедура по установяване на действителния извършител на конкретното нарушение посредством подписване на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП - да бъде наложено наказание и да бъде санкциониран този, който е извършил конкретно административно нарушение, а не да се санкционира собственикът, респективно ползвателят на автомобила, без същият да е извършил административното нарушение. Съдът е обсъдил представената по делото справка за собственост и представеното от касатора копие на СРМПС – част 2, от които се установявало, че автомобилът е собственост на В. В. Н., но като негов ползвател е регистриран (вписан в свидетелството за регистрация) В. В. Н.,

В заключение е приел, че правилно съобразно чл. 188, ал. 1 ЗДвП ЕФ е бил издаден на ползвателя, доколкото същият след получаване на ЕФ не е депозирал декларация, в която да сочи друго лице, че е управлявало автомобила на посочената дата и място. Въз основа на доказателствата по делото съдът е приел, че В. В. Н. от обективна и субективна страна е осъществил състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, превишавайки разрешената скорост с 19 км/ч., което нарушение било извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 9444200, влязъл в сила на 20.08.2024 г., с който Н. е бил санкциониран за същото по вид нарушение – по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което се явява повторно по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Приел е за неоснователни възраженията в жалбата, че нарушенията в двата ЕФ били различни, защото едното е извършено в населено място, а другото извън населено място, доколкото вида на нарушението е еднакъв – движение със скорост над разрешената. Приел е че от субективна страна нарушението е осъществено при форма на вина пряк умисъл, тъй като В. В. Н. като правоспособен водач е следвало да съобрази поведението си с изискванията на закона и да се движи с разрешената скорост за населено място от 50 км/ч. По отношение на размера на санкцията е приел, че тъй като е абсолютно определен не следва да се да обсъжда въпроса за евентуалното му ревизиране.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С касационната жалба се навеждат идентични доводи с тези, изложени с жалбата пред районния съд. Съдът споделя изводите на съда, че от доказателствата по делото безспорно се установява вмененото на касатора нарушение по чл. 2, ал. 1 ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 2 ЗДвП при превишаване на разрешената максимална скорост в населено място от 11 до 20 км/час нарушителят се наказва с "глоба" в размер на 50 лева. С оглед конкретно установеното превишение на скоростта (с 19 км/ч над ограничението от 50 км/ч. – след приспаднатия толеранс от 3 %) и начина, по който законодателят е определил да се санкционира административнонаказателно отговорното лице за извършено при условията на повторност нарушение, съдът правилно е възприел извода в ЕФ, че на жалбоподателя като ползвател на МПС, недоказал, респ. не е подал декларация, че

автомобилът е бил управляван от друго лице следва да се определи "глоба" в размер на 100 лева. Съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че в случая не е налице повторност по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, тъй като посоченото в ЕФ серия К № 9444200 от 20.08.2024 г. нарушение е по чл. 182, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Това е така, тъй като и в двата случая- на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП и на чл. 182, ал. 2, т. 2 ЗДвП наложено наказание е за същото по вид нарушение, а именно: нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП – за скорост. С други думи разпоредбите на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП и на чл. 182, ал. 2, т. 2 ЗДвП определят размера на наказанието в зависимост от размера превишението на скоростта в населено или извън населено място, като вида на нарушението е по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тоест налице е повторност, доколкото водачът с предходния ЕФ е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Същевременно обаче съдът като взе предвид, че с последните изменения на ЗДвП (обн. ДВ, бр. 64 от 5.08.2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) е отпаднала наказуемостта за повторни нарушения по чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП. В действащата редакция на чл. 182, ал. 4 ЗДвП наказание за повторно нарушение е предвидено единствено за деяния по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6, ал. 3, т. 6, но не и в процесната хипотеза по чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП. При това положение е налице по- благоприятен закон за дееца, приложим, съгласно чл. 3, ал. 2 ЗАНН, което води до санкцията по основния състав на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

По изложените съображения съдът намира, че следва да отмени решението на районния съд и вместо него да постанови друго, с което да се измени размера на наложената имуществена санкция в НП, като същият се намали от 100 лева на 50 лева.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноси в размер на 102.26 евро (200 лева,) тъй като оспорения акт се изменя в частта относно размера на наложената санкция. Разноси се дължат и на ответника по касация в размер на 20.45 евро (40 лева).

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3993 от 04.11.2025 г. по НАХД № 11641/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 11010525, издаден от СДВР, и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш, серия К № 11010525, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП на В. В. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 ЗДвП, като намалява размера на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. В. Н. сумата в размер на 102.26 евро (200 лева), представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА В. В. Н. да заплати на СДВР сумата в размер на 20.45 евро (40 лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.